

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **M. M.**, nar. , zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2013, č. j. OAM-323/ZA-ZA06-K01-2012,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 6. 5. 2013, č. j. OAM-323/ZA-ZA06-K01-2012, rozhodl žalovaný podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod důvody pro udělení azylu taxativně vyjmenované v § 12 zákona o azylu, ani nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a porušení § 14 zákona o azylu, a navrhuje, aby bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Žalobce uvádí, že požádal na území ČR o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že nikoliv svou vinou a nikoliv o své vůli byl díky své matce nucen (ne ve špatném slova smyslu, nicméně mu jako malému dítěti nebyla dána možnost volby) vyrůstat ne ve své vlasti, ale v ČR s matkou, starším bratrem a nevlastním otcem, občanem ČR. V průběhu tohoto pobytu, jenž pokrýval zásadní část jeho mladého života, se naučil česky, kdy jazyk státu, kterého je žalobce občanem je pro něho prakticky neznámý (kdy i řízení bylo vedeno v českém jazyce), chodil zde do školy a jen a pouze v ČR má širší jak sociální tak rodinné zázemí. Rodinu na U. tj. reálnou rodinu, jako společenství lidí, jež není spojeno pouze pokrevním příbuzenstvím, na nemá, stejně jako jeho mladší bratr. Z toho důvodu se žalobce domnívá, že správní orgán nedostatečně prozkoumal možnost použití ustanovení § 14 zákona o azylu, přičemž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, sp. zn. 5 Azs 105/2004 (č. 375/2004 Sb. NSS).

Žalobce se domnívá, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav, kdy ani nevyslechl nevlastního otce žalobce a nezohlednil nemožnost integrace mladého žalobce, v podstatě dítěte, na U., kdy obzvláště nevhodným se jeví konstatování správního orgánu o možnosti žalobce se nahlásit u nějaké organizace starající se na U. o bezdomovce, čímž správní orgán na jednu stranu připouští podobnou hrozbu, a přesto se dále humanitárním azylem nezabývá.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a konstatoval, že žalobce nikdy neměl žádné potíže se státními orgány své země a rovněž nezminil jakoukoliv diskriminaci své osoby ve vlasti z důvodů azylově relevantních. Žalobce sdělil, že svoji vlast opustil kvůli problémům s rodinou, u které žil poté, co byl nucen se do vlasti v roce 2007 vrátit z ČR, kde dříve žil a kde v současnosti žijí jeho nevlastní otec a bratr. Žalovaný konstatuje, že problémy s rodinnými příslušníky na U. nelze za důvody pro udělení mezinárodní ochrany vůbec považovat, stejně jako snahu o sloučení s nevlastním otcem a bratrem, jelikož tyto skutečnosti nemají s důvody azylově relevantními ve své podstatě žádnou souvislost. Ze správního řízení navíc vyplynulo, že konflikty v rodině byly zapříčiněny spory o peníze, kdy žalobce nebyl spokojen s částkou, kterou měl rodině, jejíž byt obýval, odevzdávat. K tvrzení žalobce, že se cítí být Čechem, jelikož celou školní docházku absolvoval v ČR, kde si vytvořil rodinné a přátelské vazby, žalovaný zjistil, že jmenovaný je synem ukrajinských státních příslušníků, v ČR strávil pouze určitou část svého života a posledních pět let žil na U., kde si (aniž by v této souvislosti hovořil o jakýchkoliv potížích) vyřídil všechny potřebné doklady včetně cestovního pasu a vojenské knížky, což bylo spojeno s vyřízením si nezpůsobilosti k výkonu vojenské služby. Žalovaný dále uvádí, že ze záznamu o prověrce ubytování žalobce ze dne 9. 11. 2012 a rovněž i z jeho výpovědi vyplynulo, že v současnosti se svým nevlastním otcem a bratrem ani nesdílí společnou domácnost, v době svého pobytu na U. s nimi udržoval pouze sporadický kontakt a do ČR přicestoval díky pozvání přátel.

V replice k vyjádření žalovaného k žalobě žalobce namítá přehnaně právně formalistický přístup žalovaného a bagatelizaci vztahu žalobce k ČR a situace, již žalobce čelil v zemi původu, a nadále trvá na žalobním návrhu uvedeném v žalobě.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 25. 10. 2012 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 31. 10. 2012 s ním byl proveden pohovor a dne 23. 4. 2013 pak doplňující pohovor. V průběhu správního řízení žalobce uvedl, že je české národnosti, bez vyznání, a není a nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace. Sdělil, že je svobodný, jeho rodiče již zemřeli a spolu s ním o mezinárodní ochranu žádá jeho bratr E.. Na území ČR žijí jeho nevlastní otec J. M. a nevlastní bratr J. M. V letech 1996-2007 žil jmenovaný v ČR, v letech 2007-2012 pak pobýval na U., město U., S. Vojenskou službu nikdy nevykonával, získal modrou knížku. Dosáhl základního vzdělání a na U. se asi dva a půl roku živil jako dělník. Svoji vlast opustil dne 15. 10. 2012, odjel z důvodu odlišností a šikany. Šikanovala ho především rodina, chtěli po něm, aby jim odevzdával výplatu. Žalobce chtěl být v ČR spolu s rodinou, cítí se být Čechem. Vlast žalobce opustil autobusem, na základě cestovního pasu U. a platného českého schengenského víza cestoval přes území Slovenska do ČR. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se na U. nemá kam vrátit, nemá tam kde bydlet, nemá tam práci a chtěl se vrátit domů. Podle jeho mínění bylo zajištění jeho pobytu zanedbáno jeho matkou. Nechce být na U. šikanovaný a někomu odvádět peníze. ČR je pro žalobce cílovým státem, chtěl by si zde zajistit bydlení a až mu to zákon dovolí, chtěl by pracovat a pokračovat ve studiu. Žalobce dále potvrdil, že za svého pobytu v cizině nenavázal spojení se zastupitelským úřadem své vlasti a sdělil rovněž, že o mezinárodní ochranu nikdy dříve nežádal. Uvedl, že proti němu nikdy vedeno nebylo ani v současnosti vedeno není trestní stíhání. Ke svým obavám v případě návratu do vlasti sdělil, že se tam nechce vracet, nemá tam kde bydlet, nemá práci, byl by z něho bezdomovec. Svůj zdravotní stav označil za dobrý. Krom základních pracovních pojmů je žalobcova ukrajinština špatná, sice se narodil na U., ale když byl malý, matka ho přivezla do ČR, tady ukončil základní školu a narodil se mu tady další bratr. Na U. se žalobce nevrátí, protože už teď je bez domova a bez práce a nezná nikoho, kdo by mu pomohl. Pokud mu azyl bude odmítnut, má v úmyslu žádat v jiné členské zemi Evropské unie. U. je jen papírově, cítí se být Čechem a doufá, že orgány České republiky mu pomůžou tohoto dosáhnout.

Ze správního spisu (konkrétně ze záznamu o prověrce ubytování žalobce ze dne 9. 11. 2012) dále plyne, že žalobce pobývá v K., ulice V. společně se svým bratrem E. a majitelem bytu M. Z. Při následném pohovoru dne 23. 4. 2013 žalobce uvedl, že s nevlastním otcem a bratrem sice nesdílí společnou domácnost, neboť oba mají své problémy (otec musí splácet hypotéku a bratr je nezaměstnaný), avšak pravidelně se setkávají.

Při ústním jednání setrvali účastníci na svých stanoviscích.

Krajský soud v Praze přezkoumal v žalobou vymezeném rozsahu napadené rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Obecně je třeba uvést, že „*smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí*

postižených humanitární katastrofu, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situaci, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“ – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55.

Humanitární azyl může být udělen pouze na základě úvahy žalovaného. Nelze o něj žádat. Jelikož na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je o něm rozhodováno na základě správního uvážení žalovaného, je omezen i jeho soudní přezkum, a to pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů a z hlediska respektování zákazu libovůle. Soudní přezkum lze proto zaměřit pouze na to, zda v řízení, které vydání rozhodnutí žalovaného předcházelo, nebyl žalobce zkrácen na svých procesních právech závažným způsobem, zda samotné rozhodnutí žalovaného netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost a zda není diskriminační ve smyslu zákazu libovůle. Popsané vady žalobou napadeného rozhodnutí soud neshledal. Napadené rozhodnutí je v této posuzované části zcela přezkoumatelné, není nesrozumitelné a rovněž netrpí vadou nedostatků důvodů. Žalovaný podrobně rozebral situaci žalobce, k níž si obstaral potřebné množství informací, s nimiž měl žalobce možnost se seznámit a vyjádřit se k nim. Na základě toho pak dospěl k logickým závěrům o tom, že situace žalobce není natolik tíživá, aby odůvodňovala poskytnutí humanitárního azylu. To samozřejmě neznamená, že situace žalobce je snadná. Negativní jevy v případě žalobce však podle názoru žalovaného nedosahují takové intenzity, aby jeho případ byl posuzován jako případ hodný zvláštního zřetele. Jestliže žalovaný při svém rozhodnutí neporušil žádná procesní pravidla, ani jeho rozhodnutí nevykazuje znaky libovůle, nemůže soud tomuto závěru nic vytknout.

Pro úplnost soud dodává, že v případě žalobce je na místě využití příslušných institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů. Zejména proto, že již dříve dle svých slov žalobce v tomto režimu uspěl, avšak administrativní chybou nemohl toto vízum využít.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. února 2014

Mgr. Jitka Z a v ř e l o v á, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová